

Met. D. Jesu din søde Forening at smage
 eller
 Dybtigste Kone og tro Elskerinde.

D Verden hvor er du vel fuld udaf Nøie, Fuld af Bedrageri, Falskhed og Svig; Du kan mit Hjerte slet ikke fornøie, Men jeg vil vende o Jesu til dig. Thi jeg desværre som de monne krænte, Jeg er som Tamar af Amon blev krænt, O milde Jesu dig naadig betænke, See til mig Arme som nu gaaer beflemt.

2.
 Har de med Falskhed sit Hjerte omgjærdet, At de skal øve mod mig den Fortræd; Har de af Munden udladet de Orde, At jeg mon være den grovest de ved. Har de med snedige Rænker desværre Grav at ifalde, beredet for mig, Da er du o Gud en alvidende Herre Du dommer Alle som ret er for dig.

3.
 Har de mit Sind og mit Hjerte bedrøvet, Har han min Ære hortsneget fra mig. Gud lad min Samvittighed aldrig bedrøves Da blev jeg benaadet o Jesu ved dig. Har de af yderste Flid og Formue Søgt efter Laster og Lyder paa mig. I Nød og Modgang vil Falskhed meest true, Det er o Verden sædvanlig af Dig.

4.
 O milde Jesu dig naadig forbarne Vær du min Trost og raade mig Bod; Verden mon spotelig skvaldre og larme, Gud give mig Lykke at stride imod; Er jeg berøvet min Ære og Rygte, Er jeg for Trost belønnet med Svig, Da vær o Jesu mit Lys og min Lygte, Lad dem kun lure naar du er med mig.

5.
 Gud hjælpe mig taalmodig at overveie Den Spot og den Trængsel mig Verden paaser; Vær mig o Jesu at lade mig nøie, At lide taalmodig mig viskelig bør, Men naar mit Levnet i Verden har Ende O Herre Jesu annamme du mig. Gud give jeg med de fem Jomfruer fromme Olie i Lampen beredet for dig.

6.
 O naadige Gud du forglemmer ei mig Arme, Jeg som en vild Fugl i Verden omfar; Bønhør mine Sukke og lad dig forbarne, Antag mig til Naade og vær mit Forsvar. Af faderlig Naade en Smule tilføie Til nødtørftigt Ophold for mig og min' Smaa, Da vil jeg saa hjertelig lade mig nøie, Den evige Hunger bevare mig fra.

7.
 Skal jeg af Verden agtes kun ringe, Er jeg af alle min' Venner forladt; Skal jeg nu Tiden i Sberig hensvinde, Med Barmet paa Armen i sørgelig Dragt; Gud hjælpe mig Byrden taalmodig at bære, Skjønt om al Verden den er mig imod. Retfærdige Jesu min Formynder være, Hjælpe mig Arme at komme paa Tod.

8.
 Mange vil sige du er et den første; Det er vel sandt alt for mange med mig; Dog skal slet Ingen sig herpaa fordrifte Men hellere tage Exempel af mig; Thi naar to Blinde hinanden skal lede Da falde de begge i Graven ned; Men naar det ene den anden skal redde, Da kommer mindre Ulykke afsted.

9.
 Den Tid han forlangte at trænke min Ære, Loved han ærligt han ægte skuld' mig, Men naar min Svaghed den nærmest mon være, Han da paa Reisen hortslyndede sig. Ja han var ogsaa forblindet i Tanter, Forlod sig paa Sladder og mente gaae fri; Hvor lønlige han end paa Veien

vanke, Guds retfærdige Dom gaaer han aldrig forbi.

10.

Den vise Mand Syraf han haardelig dommer Storagtige Munde og alt Hyfleri. Løver og Drager han bedre berømmer End til at bo iblandt slige Parti; De kan sin Næste saa lettelig myrde, Skjønt de kun ringe vil agte den Sag; Ja avler sig selv en Samvittighedsbyrde, Den maa de vel bære indtil sin Dødsdag.

11.

Sin Næstes Skjæv de beskuer saa noie, Men Bjælken hos sig blive de ikke var, Med smigrende Tale de sammen kan sœie, Hvor over jeg Arme maa blive til Nar; De vœsler vel Sverdet til andres Mandes Harme, Og har det til Næstens Ulykke beredt. Gud vende vil Orden i deres egne Barme, De ofte maa lære sit eget Fortræd.

12.

Den nei det os Arme slet ikke kan somme, En anden beskjemme til deres Fortræd: Vi ere ei myndige os selv til at dømme, Langt mindre forstaae en Andens Bæfjed; Vi selv kunne være i den største Fare, Naar vi en Anden vil dømme for slet. Den evige Gud Alting seer aabenbare, Han er alene som dommer os ret.

13.

Jeg kan erindre hvad Paulus mon sige, At Menneffenes Domme er en ringe Ting, Men naar at Døden os skiller ved Livet Da falder Guds Domme vist strengelig ind; Vil de som Phariseerne sig besmykke, At de er rene foruden al Svig, Da vil jeg med den arme Soldere sukke: O milde Jesu benaade du mig.

14.

Vi kan i Skriften klart Exempel finde, At Jesu mod arme Syndere er from. Naadelig hjælpe du den Canaans Kvinde, Den Røver paa Korsset gav du naadelig Dom; Gud hjalp og Jonas af

Hvalfiskens Strube, Susane og som var dømt til at døe. Daniel frelstes af Løvernes Grube, Tre Mænd bevartes fra Ildens Glod.

15.

Joseph fra Fængsel tidt fik træde, Josva gif tør gjennem Jordanens Flod. David fra Hyrde til kongelig Sæde, Israël i Orkenen bespise du lod, Væder sov rolig mellem to Stridsmænders Da Englen tog ham af Fængslet ud, Lænkerne løstes af Fodder og Hænder; Sligt gjør alene den almægtige Gud.

16.

Endeel i Verden stor Moie har prøvet; Endeel af liden Gjenvordighed veed. Tidt Gud den Ringe ophoier til Ære Den Vældige stodes af Stolen og ned; Jesabel bar og et kongeligt Smykke, Judit som og var i Afse nedlagt Dog bliver Judit ophoiet til Ære, Jesabel blev dog af Hundene opædt.

17.

Dronningen Basti af Stolen nedstodes For hun ulydig mod Afværus var, Hannem forsmædelig hængtes til døde Hans egen Hovmod forvoldet sligt har; Fattig var Ester, Dog blev hun benaadet, Der hun for Kongen ydmygede sig. Jeg vil ydmygelig sukke og raabe: Naadige Jesu, hør du mig.

18.

Rebuckanezar han havde stor Vælde, Hovmod ham dog udi vilden Mark drev; Baltazars Glæde den hæslig mon fælde Da Haanden paa Bæggen ham Døden beskrev; Pharao udi sin Grumhed og falder Der han forjager Israels Folk; Efter Glendighed Job blev husvalet; Den unge Sara hørte Gud og.

19.

Vi har af Skriften en mærkelig Lære At de Ugudelige ei Straffen gaar forbi; Antioeus en stor Tyran mon være, Madiker kom i hans levende

Krop; Herodes lod vel Johannes halshugge, Han blev dog selv opædt udaf Orm: Helvede bliver tilsidst deres Bugge, Trues med Torden og Lynild og Storm.

20.

Walesionus, den store Forvalter, Som og bespottes Guds Lærdomme fød, Han blev forsmædelig flaaet og faltet; For sin stemme Dndskab han kom udi Nød. Achab som ogsaa blodgjerrig mon være, Nabot uskyldig af Dage han tog, Flyvende Fugle hans Kjød fik at æde, Hundene slikkede ogsaa hans Blod.

21.

Kohraf og Dathan mon Jorden opsluge, Abiram ogsaa i sorgelig Skik Spottelig monne de Guds Ord misbruge Med hoffærdig Dans og unyttig Bedrift; Abimelek var og en Foræder, En halv Møllesteen ham tildøde slog, Architoffel forbandet han heder, Fordi han raader det Gud er imod.

22.

Abfalon sin egen Fader forjager, Derfor i Egen han hængende blev, Begge Eli Sonner sig Døden aarsager, For de af Guds eget Offer bortrey, Affkan blev brændt og af Ilden borttaget, Lyveri førte ham Ulykke paa; Semri for Horeri blev ihjælsaget — Af slige Exempler vi tae o s maa.

23.

Sligt er opskrevet for os til Exempel At vi skal aflægge vor syndige Id, Men af! Gud bedre os arme desværre, For vi betænke den syndige Tid. Vi høre og spørge i andre Lande Adskillige Hændelser Gud lader skee, Det til Grindring Gud vil vi skal vende, Men Penitentse vil ingen betee.

24.

Dog slet Ingen sig heraf beslutte, At og de hellige Martyrers Død Skulde dem være til nogen Ulykke, Som de af Verden forsmædelig nød; Nei, deres Død er kostbar i Guds Dine For de

uskyldig anklagede blev. Johannes fortæller os dette saa noie I sin Aabenbaring han tydelig skrev.

25.

Men du o Herre! os naadig bevare Fra den forfættelige Dndskabs Synd, Som kunde føre vor Sjel udi Fare Og den nedstyrte til Helvedes Dynd. Tilgiv o Herre! af faderlig Naade Alt det som vi have brudt imod dig Fri vore Sjele fra Helvedes Vaade, Hjælp os o Jesu at vende til dig.

26.

Profeten Esaias alvorlig formaner: Den Ugedelige forlade sin Vej Og den Uretfærdige sine Tanker Og sig omvende til Herren med føie. Ja al den Stund vi i Verden omvanket Er det endeel udaf Naadens Tid; Gud unde os alle saaledes at leve, At flytte fra Verden o Jesu til dig!

27.

Syrak han ogsaa alvorlig formaner, At vi mod Døden maa være bered; Sky udaf Hjertet al onde Sædvaner, Vise mod Næsten Kjærlighed og Fred; For Døden kan slet Ingen af os undvige, Riig eller Fattig i hvor han end er, Da saa vi Belønningen ogsaa tillige, Som vi med vort Levnet i Verden har fortjent.

28.

Barmhjertige Fader os Synden tilgive, Annamme du Sjelen naar Kroppen er død; Naadige Jesu vor Lalsmand du være, Fri mig fra Djævelens listig Anstød; Frelser og Hjælper dit Navn monne være For alle som søge af Hjertet til dig. Jeg haaber du svarer til Navnet med Vre; Du alle har trostet saa glem ikke mig.

29.

Skal jeg i Verden et Skumpelskud være, Skal jeg gaa sorgfuld indtil min Grav, Gud unde mig Kroppen i Himlen at bære, Med Glæde jeg Verden da takke vil af. Ja mine Forældre og Søffend' og Kjære, Tag o Herre, af Naade til dig! Alle arme Syndere naadig du være, Som gjør Penitentse og bedrer sig.